

Her zaman olduğu gibi bu yıl da Kurban Bayramında uzun bir tatil yaşadık. Hiç kimse çıkıp "nedir bu zamanı bozuk para gibi harcama! Biz üretimi ne zaman düşüneceğiz" demedi. Yapacak çok işi olduğunu söyleyen siyasi iktidar tatili uzatma kararı alarak iş yapmak konusunda acelesi olmadığını gösterdi. Ülkenin dış borcunu, iç borucunu sanki bu ülke insanları değil başka gezegenlerden gelen birileri çalışıp ödeyecekler. Biz de bu uzun tatilden yararlanıp kurnayı amaçladığımız madde bağımlılığı merkezi için ABD'deki bağımlılık merkezlerini inceledik.

Yeni dünya düzeninde "dünyayı düzene sokan" ABD'nin felaketi: "Madde Bağımlılığı".

ABD'de her yüz insanın ikisi bağımlı.

Bağımlılık yapan kimyasallar sokaklardan kolayca temin edilebiliyor. Bir bağımlı günde 5-6 kese eroini tüketiyor, kesesini Presilvanya'da 10 \$, New York'ta 20 \$'a alıyor. 260 milyon nüfuslu Amerika'da 5 milyon bağımlı, yıllık yüz milyarca Dolarlık harcama gerçekleştiriyor. Bağımlılar genel olarak alkol, kokain, esrar kullanıyor. % 10'nu ise Opiat kullanıyor.

New Heaven'da Yale Üniversitesi hastanelerinde Alkol ve Opiat bağımlılarını bağımlılıktan kurtarmak için uygulanan programı hiç nefes almadan bize anlatarak öğrettiler.

Oylesine yoğun bilgi bombardımanı tutulduk ki öğrenmemek olanaksızdı.

Madde Bağımlısı hastaların yoğunluğu ve yatarak tedavinin maliyetinin çok yüksek boyutlara varmış olması (örneğin üniversite hastanesinde doktor ücreti hariç bir günlük ücret 1.000 \$) bağımlılık tedavisinin ayakta yapılmasını zorunlu kılmış.

Bağımlılara bağımlılık şiddet ölçөгünü uygulayarak tedavinin yöntemine karar

veriliyor. Detoksifikasyondan sonra danışman ve sosyal hizmet uzmanları hastaları gruplara dahil ederek grup terapisi uyguluyorlar.

Hastaların davranış kalıpları değiştirilmeye çalışılıyor. Bağımlıların % 50'si işsiz. Bu nedenle, işsizlere iş bulma çalışmaları yapılıyor.

New Heaven'ın dışında hastalara rehabilitasyon uygulanan bir nevi kamp benzeri bir yerin olduğunu öğreniyoruz. Orayı ziyaret etme isteğimizi olumlu karşılanıyor. Ormanlık bir alandan sonra eski bir göğüs hastalıkları hastanesinde kalan yüz elli civarında bağımlının bulunduğu merkeze ulaştığımızda bizi karşılayan direktör; hasta bir Türk'ün bize bilgi vereceğini belirtiyor. Levni çok ünlü bir Türk'ün Amerika'lı eşinden olma çocuğu. Yeterince Türkçe bilmediği için özür dileyerek rehabilitasyon merkezindeki günlük yaşamı İngilizce anlatıyor. Kendisi mahkeme yolu ile üç ay önce gelmiş, merkezde paspas yaparak günlük yaşamına başlamış. Üniversitede resim eğitimi gören Levni merkezin çalışmalarını anlattı.

Levni'nin çok büyük ölçekte düzeldiğini gözliyoruz. Rehabilitasyon merkezinin direktörü 12 ay geçmeden hastaları bırakmadıklarını, çoğunun bu süre içinde iş bulunduğunu anlatıyor. Başarılı tedavinin 18 ayda olanağı olduğunu, hastaların % 85'ini kurtardıklarını belirtiyor. Burada tedavilerin ve Bağımlılık Merkezlerinin detaylarına girmiyorum umut ederim gelecek sayıda tedavi yöntemlerini ve merkezleri yazabilirim.

Ülkemizde ve dünyada öylesi sorunlarla karşılaştık ki onlardan da kısaca söz etmeliyim.

Mecliste memura sendikalaşma iznine yönelik yasa tasarısı tartışılırken, memurlar da kendi taleplerini demokratik haklarını kullanarak, 10 gün boyunca meydanlarda ve alanlarda duyurmaya çalıştılar. Tüm dünyada olduğu gibi, ülkemizde de memurlar, sendika hakkının tüm memur kesimleri için grev ve toplu

sözleşme hakkıyla birlikte meclisten geçmesini talep ettiler. Ancak bütün modern demokrasilerde verilmiş olan bu hakkı Türk memurları istediğinde gözyaşartıcı bombalar ve kaba dayakla karşı karşıya kaldılar.

Bundan iki yıl önce bir cenazede gazetecilik görevini yaparken dövülerek öldürülen Metin Göktepe'nin öldürülmesi olayına karışan sanık polislerin yargılanması yine Mart ayı içinde sona erdi. İki yıl "güvenlik" gerekçesiyle şehirden şehire sürdürülen davada olaya karışan altı polis beraat ederken, beş sanık polis ise sadece yedi yıl altışar ay hapis cezasına mahkum edildi. Böylece yargıyı yönlendirenler, gazeteci öldürmek suçundan bile "paçayı kurtarabileceklerini" cümle aleme duyurarak, gazetecileri döverek öldürmeye mahkum etme, dövme ve yaralamaya ilişkin kararlılıklarının artarak süreceğini gösterdiler.

Küreselleşme rüzgarları bir diktatörün daha yıkılmasına vesile olacak. Endonezya'da 1966 yılında hükümeti ele geçirdikten sonra yaklaşık bir milyon muhalifin öldürülmesi emrini veren kanlı diktatörün devrilmesi için öğrenciler kitle ayaklanmaları, sokak gösterileri düzenliyorlar. Yakın zamana kadar Asya'nın devli olmaya aday gösterilen Endonezya'da, ülkenin 98 yılı başından itibaren girdiği ekonomik kriz, tüm toplumu ayağa kaldırmış durumda. Endonezya bugün küreselleşmenin üçüncü dünya ülkelerine yaşama şansı tanımayacağıının en görünen örneği. Ancak toplumsal hareket de, küreselleşme rüzgarıyla savrulan kanlı diktatörlerin yaşamasına izin vermeyecek.

Yine de umutsuzluğa kapılmak için bir neden yok. Çünkü tüm bu koşullar altında bile, insanların sanata olan sevgi ve ilgisinin sürdüğünü görmek, umudumuzu yeniden yeşertiyor. İstanbul Sinema Günleri olanca hızıyla devam ediyor ve her zamanki gibi, "sanata evet!" diyenlerin buluşma mekanı olma işlevini sürdürüyor.

Ulu Dursun